

gaaende denne Sag — idetmindste var det eet af de første — udtalt følgende — den ærede Formand tillade, at jeg læser det op —: „Jeg maa gjøre opmærksom paa, at den forrige Krigsminister, Ingenieurcorpset og den nuværende Krigsminister, og i det Hele alle militaire Autoriteter, med stor Bestemthed have udtalt sig for denne Linie“ — nemlig den østlige, den, som gaaer til Lillebelt, i Modsætning til, hvad der er sagt i Forveien, Linien i Gudenaesdalen, om hvilken vi vide, at Ministeren, saavidt jeg har forstaaet ham, dog ikke for sit personlige Vedkommende har Saameget imod —, men Sagen staaer dog nu saaledes, at de have indskrænket sig til at fordrø den sikkert nivelleret, saaledes at det virkelig kan vise sig, om det er sandt, at der er en saa urimelig Forskjel mellem Beføstningen ved denne Linie og ved de andre, at den derfor maatte opgives.“ Sagen er altsaa her igjennem Nivellement sat ind under et Tvangsherredømme, som vi ikke have med at bestille. Derfor er Regjeringen ikke simpelt stillet ligeoverfor os, og derfor begaae vi en umaadelig Feil ved at lægge det i Regjeringens Haand. Naar det ærede Medlem fra Randersøgnen, som talte først, saameget raadede os til at lægge det i Regjeringens Haand, saa maa jeg spørge: har Thinget da ikke lagt det i Regjeringens Haand? Men hvorledes lagde vi det i Regjeringens Haand? Under den og den Betingelse — jeg troer, det var 3500 Lst., vi vilde give pr. engelsk Mill. Dersom Regjeringen kommer og siger: hvilken jydsk Jernbane Regjeringen end beslutter sig til at bygge, saa skal den ikke komme til at koste Landet mere end 4 eller 5000 Lst. — lad os nu tage 5000 Lst., siden vi ere komne dertil — pr. engelsk Mill, og saa skal den blive exploiteret for 50 pCt. af Udbyttet i 14 Aar, saa siger jeg: det er Noget, læg Andet frem derfor end Mundsvær, skal os nogen som helst Sikkerhed for, at det ærede Ministerium vil indestaae, Gen for Alle og Alle for Gen, med hvad de eie — om det saa langt fra kan komme op til denne Sum, saa er det for hver især meget betydeligt — for, at saaledes skal det skee, ellers skal Jylland ingen Bane have, saa skal jeg være med Regjeringen, men saa komme de ærede Medlemmer, der ville have en østlig

Bane, imod Regjeringen, thi saa begribe de, at det kan ikke skee, og, da de dog ville have en Jernbane i Jylland, saa sig de: lad os da faae den, hvor det kan skee, men saalænge de have det Haab, at det ikke kommer an paa, hvormeget den koster, men at der skal bringes en Bane frem, som af vore Ingenieurer erklares for at være non plus ultra af Fortræffelighed, saa blive de ved at hænge ved, og saa sig de: læg det i Regjeringens Haand, thi de vide, at om der ogsaa i Regjeringen skulde være en eneste uvillig Mand, saa er Regjeringen dog under en saadan Tugt og Tvang, at den ikke kan udsøre sin Villie. Saaledes staaer Sagen, og det er det, som deler os imellem. Den ærede Ordfører, som sagde: jeg — det er nemlig mig, Rigsdagsmanden for Holbeks Amts 2den Valgkreds — bryder mig ikke om 13 eller 14 Millioner, svarer jeg: jeg bryder mig endog om disse 85,000 Rd., og jeg vil ikke give dem ud til hvad jeg betragter som et Nivellementslejeværk, men endnu mindre vil jeg give i millionvis. Her komme vi over til Beregninger, det dreier sig om Længder. Kjender det ærede Medlem det Kort, som jeg her holder i min Haand? Har han ikke seet det, saa har han ikke seet noget Fuldstændigt i Sagen. Har han seet paa dette Kort, at nordens for Aalborg indtil Frederikshavn, der falde de to Linier væsentligt sammen, og dette Stykke kunne vi altsaa lade ude af Beregningen. Han vil end yderligere af Kortet vide, at til en Bane med enkelte Bøininger ved Silkeborg fra Grændsen til Aalborg er der kun Tale om 2 Sidebaner, den ene til Aarhus paa 5 Mil, og den anden til Horsens paa 2 Mil (Indenrigsministeren: Og en til Randers?) Der er ingen til Randers; og jeg vil ogsaa ret snart lægge for Dagen, at jeg protesterer imod at gaae ind paa nogen Entreprise til Randers, hvis det skal koste een Skilling; det kan komme bagefter, men ikke strax. Det, der ligger for, er, medmindre Regjeringen ikke vil tvinge Andet ind, disse Forslag, og intet Andet, og dersom det ærede Medlem troer, at han ved denne Linie kan faae saa mange Mile ud af det, nemlig 70 ÷ 7 eller 63, hvorfra der saa atter skulde drages 5 Mile, saa at der blev 58 Mile saagodt som i lige Linie fra Slesvigs Grændse